

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Рев-14/99
Пале, 1.3.1999. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске, у грађанском вијећу састављеном од судија овога суда и то: Бајић Петра као предсједника вијећа, Бајагић Здравка, Нинић Јанка, Лукић Драгослава и Дабић мр Мирка, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Д. Ј. из К. кога заступа пуномоћник П. Б., адвокат из Ш., против туженог Д. У. из М., кога заступа пуномоћник У. Б., адвокат из Д., ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Д. број Гж-76/98 од 11.5.1998. године, у сједници вијећа одржаној дана 1.3.1999. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у М. број П-136/97 од 10.2.1998. године одбијен је захтјев тужитеља којим је тражио пресуду којом би се раскинуо уговор о доживотном издржавању кога су 21.3.1994. године закључили тужитељ, као прималац издржавања и тужени као давалац издржавања, а и одлучено да свака странка сноси своје трошкове спора.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. број Гж-76/98 од 11.5.1998. године жалба тужитеља се одбила и првостепена пресуда потврдила.

Благовремено изјављеном ревизијом тужитељ побија првостепену пресуду због, битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се нижестепене пресуду укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, односно преиначе тако што би се удовољило тужбеном захтјеву.

Одговор на ревизију није поднесен, нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390 став 3 ЗПП).

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се раскине уговор о доживотном издржавању зато што тужитељ није био присутан закључењу уговора, што тај уговор није израз његове воље и што тужени није извршавао своје обавезе према том уговору.

Тужитељ неосновано оспорава правилност закључка нижестепених судова да су странке 21.3.1994. године у складу са одредбом из члана 120 ст.2 и 3 Закона о наслеђивању-пречишћени текст („Сл. лист СРБиХ“, бр. 7/80 даље: ЗН) који се у смислу члана 12. Уставног закона за спровођење Устава Р. С. примјењује у Р. С., јер је утврђено да је уговор састављен у писменом облику, да је овјерен од судије, да је приликом спроведене и извршене овјере у присутности уговорних странака судија прочитао овај уговор и упознао странке са садржајем и значењем овог уговора. Ови приговори су коначно и ван сфере тужбеног захтјева, јер се тужбени захтјев односи на раскид, а не на поништај уговора.

Одредбом члана 123 став 3 ЗН прописано је да суд може донијети одлуку о раскиду уговора на захтјев једног или другог уговорника ако уговорне странке не извршавају своје уговорне обавезе.

Предметним уговором о издржавању међу странкама није уговорена заједница живота, а тужени се на име противуслуге за некретнине и покретне ствари које му је тужитељ оставио обавезао да ће му обезбјеђивати храну, одјећу, обућу, постељину, огрев, лијечење и након смрти га сахранити по вјерским и мјесним обичајима.

Исправно је резонување другостепеног суда да је неоснован захтјев тужитеља за раскид уговора зато што тужени није извршавао своје уговорне обавезе, с обзиром на утврђење првостепеног суда да је тужени извршавао своје уговорне обавезе све до 25.1.1995. године и од јуна мјесеца 1995. године па све до смрти тужитеља која је наступила 25.12.1995. године. Чињеница да тужени није испуњавао своје уговорне обавезе од 25.1.1995. године до јуна 1995. године сама за себе, не може бити, по оцјени и овог ревизијског суда, оправдан разлог за раскид уговора, јер је у поступку утврђено да је тужитељ у овом периоду живио са својом кћерком – свједокињом Т. Н. тиме самовољно спречио туженог да извршава своје уговорне обавезе.

Није у праву тужитељ када у ревизији тврди да су се оствариле законске претпоставке за раскид уговора зато што су након закључења уговора наступиле околности које су изискивале свакодневни контакт између тужитеља и туженог због старости и болести тужитеља или ангажовање трећег лица од стране туженог да свакодневно брине о тужитељу. Ова околност би била значајна само да је уговорена заједница живота или да су странке живјеле у таквог близини да то омогућава свакодневни и трајни континуитет односа. Како је неспорно да међу странкама није уговорена заједница живота, и да су странке живјеле у различитим мјестима која су међусобно удаљена преко 20 км наведени ревизиони приговори су неодлучни када се уговор о издржавању односи само на помоћ и материјална давања даваоца издржавања (овдје туженог).

Из свега изнијетог слиједи да је другостепени суд правилно примијенио материјално право када је потврдио првостепену пресуду којом је одбијен тужбени захтјев.

Стога је ревизију ваљало одбити као неосновану и ријешити као у изреци (чл. 393 Закона о парничном поступку).

Предсједник вијећа
Бајић Петар, с.р.

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Братић Душанка